

18
Ll. de Sateuche del 1937.

Estimat Mònies: Acabo de pujar i
em sento tan descarrada usui, d'ha-
ver fet aquesta petita filigrana, que
no tinc ni guies de dormir com feig
els altre dies, ni guies de reposar tot
i que este cansada. He perdut tant
el costum de mormonar que estranyo
les coses més inversemblants. Els vestits
ni' enfangaven i les sabates un far-
anar feixuga com un plom. He adaptat
tan de pressa a la comoditat d'estar al
llit que este pensant que si con-
firmo així acabaré com una senyora
de Ginebra que quan se li va morir
el marit no es va llevar mai més,
i va viure cucada més, culler de trenta
anys sense que ningú la veís més
dreta.

avo passo foz que el Sr. R. era dous pe-
nis encara: però no ho engeja gaus. Fei
l'unió que em dól e perquè metteu no
em llei regularmente, no li fochi de
manar penins per aver a casa, i en
convenç a tenci: unes gaus tan irresis-
tibles que no em fochi aguantar
gaire temps.

Fauhe t'has deixat encor manar el
rei de guardar carta? no ho faci, Manis,
un bon consell pel fe que et val.

M'agradaria que em dixeris opues-
ta primera de que em parles, on
pel que veig ja deia tanta tontoria
cora ara. A saut de que et plasa-
aquella cosa tan pou? Deixa-me-la
per bolar: no em manar de mi ma-
teixa. Ara veig veient el caire que
deu prendre aquella breu: de em
vindrà que de non perquè et que
molt de sans que et en han tingut
per ser que pedant, amb gaus de
devar no importancia, de fer una

niica el rari i d'apartar-me de la
gent per distingir-me ja que surmig
dels altres no que preudis relles i se
ni han atribuït puetis estranyes uovés
perque fan bonic... I be, potes, repui
veritat; potes ni este heu lluny, el cost
è que tant se mi'n deua. Com sóc,
no ho sé ni ja mateixa. Plegues vege
da tunc una sorpresa, molts un disgust
i així veig Firant. Si que els que ni
firant es perquè era comença poc; i
si jo no sé dir-me millor, no és per
perque no valgui. Són béis miltos téngui
en compte si tra per hipocresia.

Se moment ja se que tunc una ca
racterística que detesta: el sentiment
falisme. Este molt contenta de no
haver-te amagat mai que ho era, ni és
ana que tu li demostres adreït. Ho sé
des delà comencament de tractar, no i és
una de les bases del Mònic en persona.
Es fora rec aquell Mònic, i no puen
pas que ni l'un ni l'altre. Fiquen
res de racons, que dies tu. És ni'a

gradacion gaud el Mònis maurois. En
causa no l'asseguero que el Mònis de les
cants no sigui una mica sentimenta-
tal! però no més una mica mica. es
arriba al tanany de l'angla del clat pic.
Es tan pura cosa aquest tan sentimenta-
talisme que ni te'n deixa el gust. És
ni la idea de sentimental, va fora
muda a la de cosa empalagosa. En
més mitat tes un punt d'astre. Potés
com a les neques. L'adobio una mi-
ca el temps i l'escalfora de la palla.
Així, amb el temps, ni has deixat sen-
tir amb una relativa tranquil·litat,
un vals de Chopin, una cançó de
Beethoven o un poema d'en Marçal
Foras.

es ni ha passat mai pel cap que
fosis tan bon amic com una reup-
eta. (En el seu sentit, i entenc!) ni tu
has fet mai res perquè pugues, aquí o
en ni hi. Al revés, un temps era un
temps que en Marçal va tenir uns quans
dies la toja i va assemblar-se a tots

els nois que fan de papallona. Però allí
és tan lluny que és de puar encara
no ens concipiem.

Ai! que avís t' enfadaria! és ho
fais perquè no ho dic pas amb aquest
propòsit. Ja no te'm parles més.

— Encara no s'ha deixat curar el
queixal la nitua? és ja pas cert que
no estigui contenta dels teus serveis; em
corsta que ho estara molt, i que no podrà
va demanant-lo de repetir-lo. Però és tan
difícil d'entendre: ahí, no sé pas que
te'nis. Va venir tota moixona i es va es-
tar llarga estona tota arraulida sobre
el meu llit. Semblava un gatet; fins es
deixava fer festa sense escapar-se... Aleshores
m'ha dit que vindria a demana... ~~te~~
anxiosa però encara veig que si no la
penya molt se n'escapara. Jo no li
vell fer perquè preguntés ho fer veure
que em sabien no vell fer un disbarat,
però si torna a fer el ravo d'ahí al matí,
li arrancaré amb mes tanelles que tu

preparades que fan trauola, noues, etc
veure-les. Ja hi ha pots dir.

Ja has escrit a en Joan? Els senyors
que encara en la feiet? Sí, encara per
no faltar al seu dia, hi veig posar
quatre ratlles, però estic tan ofesa que
no em decideixo a escriure-li llarg o
moment. Ja sé que sóc molt caparrosa,
de però no em dol ésser espijunt amb
els espijunts. Si de resultes d'aquella
carta tu t'haguessis desdit d'ensenyar els
teus pobres, no hi hauria perdonaat.

Ja se' pot dir que pare pot influir
te, i no se' alegro; se' pot dir que no
els haguessis ensenyat ni amb el seu
vot favorable, i no hauria sabut sens
nada. Però que aquelles raons, justament
aquelles raons ho decidissin, em sabia
molt greu. Potser deus més importan-
cia a aquest acte material, del que
hi deves tenir més. És sé que dimis-
per mi en té tanta que quan vas vol-
me diria saber els teus dubtes, em

va fer tanta por de fer-li cap comen-
tari declarat que veig preferir no fer
me cap. Tu sabis, per endavant que
feta la meua illunio era que donessis
els teus versos a la publicitat. Emperò,
te al concurs era obrir aquesta porta;
però quin dret tenis ja a fer-ho? Quin
dret li tr en Joan? Si tu li demanaves
consell, no l'hi dones, però
per que aquella sortida de porta de banda
és un egoista: perquè ell ha llegit
els teus versos, tota iolt natural que
no els llegís la resta que no és ell.
no puc avenir-me a aquesta manera
de pensar: quan una cosa m'agrada
m'ohia que la tingues folkow, i a mi
em costa que a ell li agrades.

Vens! ja m'has de tornar a perdonar,
que et parli altra vegada amb tant
apassionament d'aquest afer. Esto
ha hauria fet si tu no m'hapuessis
dit que ja estas quasi desollet; per
una cosa o per una altra, és igual.

Està a punt de passar l'Encicista,
i a més com que no he hagut de
poder explicar-la per parlar d'aquest
tema, ara no tinc més ganes d'è-
xiu.

Està bé?

Adelí Morera

Afectuosament

Pericé